

ἀνακουρκούδισμα τό, πολλαχ. ἀνικουρκούδ'σμα

Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακουρκουδίζω.

τάσις τοῦ σώματος ἐπὶ τῶν γονάτων κεκαμμένων ἀνεπαφῆς πρὸς τὴν γῆν ἢ πρὸς κάθισμα ἔνθ' ἀν.: Ἀπ' τοῦ τοῦλ' τ' ἀνικουρκούδ'σμα 'κόπ'κι ἡ μέση μ' Ἰμβρ.

ἀνακουρκουδιστὰ ἐπίρρ. ἀνεκουρκουβιστὰ Κρήτ. (Σιλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνακουρκουδιστός.

ἀνακούρκουδα 1, ὁ ἰδ.: Ἀνεκουρκουβιστὰ κάτσε νὰ καζώξης τὸ ἔλαιός.

ἀνακούρκουδος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνικούρκουδος Κυδων. ἀνικούρκουτους Λέσβ. (Πλομάρ.) ἀνικούρκ'δους Ἰμβρ. 'νεκούλκοντος ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 3,69

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνακούρκουδα.

1) Ὁ καθήμενος κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῶν κεκαμμένων γονάτων χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τὴν γῆν ἢ κάθισμα Ἰμβρ. Κυδων. Λέσβ. (Πλομάρ.): Κάθουμι ἀνικούρκουτους Πλομάρ. 2) Ἀτημέλητος ΠΠαπαχριστόδ. ἔνθ' ἀν.: Ἦταν ἀχτένιστη, 'νεκούλκοντη, ἀντυτη, μὲ τὴ μισόφρουστα καὶ τὰ μισοπάπουτσα της 'ς τὰ πόδια.

ἀνάκουσμα τό, Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἄκουσμα.

Διάδοσις, φήμη ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Νὰ βγῇ 'κουσμα 'ς τὴ γειτονιά κι ἀνάκουσμα 'ς τὴ χώρα πῶς μὲ κατασκοτώσετε γιὰ 'να ματσάκι ρόδα

Ρόδ. Συνών. ἄκουσμα.

ἀνάκουστα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκουστος.

Κατὰ τρόπον ἀνήκουστον, ἐπὶ κακοῦ: Ἄσμ.

Ἀνάκουστα 'ς τὴ φυλακὴ μὲ τυραγνοῦν γιὰ σένα.

ἀνάκουστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀνάκουγος Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 49 αἰκουστος Ἡπ. ἄκ'στος Ἄνδρ. αἰκ'στος Ἡπ. ἄκ'στος Μακεδ. (Σιάτ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀκουστός. Τὸ αἰκουστος ἀντὶ ἄκουστος ἀνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Διὰ τὸ τοῦ τύπ. παρὰ τὸ τονούμενον α ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμματ. βορ. ἰδιωμ. 24.

1) Παθ. ὁ μὴ ἀκουόμενος Λεξ. Δημητρ.: Μιλάει τόσο σιγὰ ποῦ καταντάει ἀνάκουστος. β) Ὁ μὴ ἀκουσθεὶς μέχρι τοῦδε, πρωτάκουστος, συνήθως πρὸς ἐκφρασιν ἀπορίας καὶ θαυμασμοῦ ἐπὶ καλοῦ ἢ κακοῦ σύνηθ.: Ἀνάκουστη καλωσύνη - κατεργαζιά Λεξ. Δημητρ. Αὐτὰ ποῦ μοῦ λές εἶναι ἀνάκουστα Λεξ. Πρω. Λόγια ἄγραφα, ἀμίλητα κι ἀνάκουστα Γ'Αθάν. Πράσιν. καπέλλ. 113. Ἀνάκουστες βλαστήμιες ΚΠασαγιάνν. ἐν Τέχνῃ 1,222 — Πουήμ.

Φορτωμένη μὲ κίτρα, εὐωδισμένη, θενὰ μᾶς πάει 'ς τ' ἀνάκουστο ταξίδι νύφη γολέττα ἀπὸ τὸ Γαλαξίδι ΖΠαπαντ. ἐν Ἀνθολ. Η'Αποστολίδ. 334

Τὴ νύχτα ἀκούει ὅλα τ' ἀνάκουστα ΓΔροσίν. Φωτερ. σκοτάδ. 142. Συνών. ἀνήκουστος. γ) Ὁ περὶ οὗ δὲν ἀκούεται τίποτε, ὁ ἐξαφανιζόμενος Ἀνδρ. Ἡπ. Μακεδ. (Σιάτ.): Φρ. Ὁ δεῖνα πήγετε ἄκ'στος (ἐχάθη χωρὶς νὰ ἀκουσθῇ τι περὶ αὐτοῦ) Ἀνδρ. Γί'ν'κι ἄφαντους κι αἰκ'στους (συνών. τῇ προσηγουμένῃ) Ἡπ. Ἀκ'στους κι ἄφαντους νὰ ἐν'! (ἀρὰ) Σιάτ. Συνών. ἄρατος, ἄφαντος, τριάρατος. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἀκούων Α'Εφταλ. ἔνθ' ἀν.: Ἀμίλητη, ἀνάκουγη, ἀσάλευτη καὶ μήτε ἀνασασμό.

ἀνακουταλεύω ἀμάρτ. ἀνακουρταλεύω Πελοπν. (Μάν.) ἀνεκουταλεύω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κουταλεύω. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ρ ἔνεκα τοῦ ἐπομένου ὕγρου εἰς τὸν τύπ. ἀνακουρταλεύω ἰδ. ΦΚουκούλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

Ἐρευνῶ πρὸς ἀνεύρεσιν πράγματός τινος ἔνθ' ἀν.: Ἀνακουρταλεύω τὴ γαστέλλα - τὴ τζέπη Μάν. Συνών. ἀνακουτρεύω, ψάχνω.

ἀνακούτραφας ὁ, ἀμάρτ. ἀνεκούτρουφας Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κούτραφας.

Τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ κρανίου, ὁ αὐχὴν: Ἀπὸ τὴ σκάσι μου ἤβγηκε τὸ φαεῖ ἀπὸ τὸν ἀνεκούτρουφά μου. Θὰ σοῦ βγάλω τὸν ἀνεκούτρουφά σου! (ἀπειλή).

ἀνακουτρεύω ἀμάρτ. ἀνακουτρεύω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κουτρεύω.

Ἐξετάζω, ἐρευνῶ πρὸς ἀνεύρεσιν πράγματός τινος: Τὸν κόσμον οὐλὸν ἀνακούτρεψα τόαἱ ἔν τὸν ἡῦρα. Ἐφάα τὴν ἡμέραν σήμε-μερα ἀνακουτρεύοντας, ἀμ-μὰ ἡῦρα τὴν στραβάρα μου. Συνών. ἀνακουταλεύω, ψάχνω.

ἀνακουτρουλλεύομαι ἀμάρτ. ἀνακουτρουλ-λεύκομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακούτρουλλος.

Ἀφίνω τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῇ. Συνών. ἀνακουτρουλλιάζομαι.

ἀνακουτρουλ-λιιάζομαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακούτρουλλος.

Ἀνακουτρουλλεύομαι, ὁ ἰδ.

ἀνακούτρουλλος ἐπίθ. Κρήτ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀνακούτρουλ-λος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. κουτρουλλά.

1) Ὁ ἀσκεπὴς τὴν κεφαλὴν ἔνθ' ἀν.: Ἐβκαλεν τὸ φέσιν τὸ ἔμεινεν ἀνακούτρουλ-λος Κύπρ. Κωπέλ-λα ἀνακούτρουλ-λη. αὐτόθ. Συνών. ἀκουκούλλιαστος, ἀκουκούλλωτος, ἀνασκούφωτος, ξεσκουκούλλωτος, ξέσκουφος, ξεσκούφωτος. 2) Ὁ ἔχων τὴν κόμην ἄτακτον, ἀτημέλητον Κρήτ.

ἀνάκουφα ἐπίρρ. Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ. Φεν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. (λ. ἀνάκουφος) Δημητρ. ἀνάκ'φα Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάκουφος.

1) Ὅχι στεγανῶς, ἀλλὰ χαλαρῶς πως, ἐλαφρῶς Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.: Εἶμαι σκεπασμένος ἀνάκουφα Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Σκέπασε τὸ φαεῖ ἀνάκουφα νὰ μὴ φουσκώσῃ αὐτόθ. Σκέπασε τὸ γάλα ἀνάκουφα νὰ παίρῃ ἀέρα Λεξ. Δημητρ. 2) Ἀνευ σταθερᾶς ὑποκάτωθεν ἐπαφῆς, μετεώρως πως Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ. Φεν.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Προπ. (Κύζ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἡ στέγη στέκει ἀνάκουφα 'ς τὸ σπῖτι Φεν. Αὐτὸ τὸ 'βαλες ἀνάκ'φα Κύζ. Ἐκάτσα ἀνάκουφα Οἶν. Ἀνάκουφα ἔρριξες τὰ ξύλα κ' ἐπίασαν πολὺν τόπο Λεξ. Δημητρ. Στέττει ἀνάκουφα Τρίκκ. Πβ. ἀνακούρκουδα 1, ἀνακουφωτά.

ἀνακουφίζω λόγ. σύνηθ. ἀναγουφίζου Σάμ. ἀνεκουφίζω Μῆλ. Νίσυρ. ἀνεγκουφίζω Ἰων. (Κρήν.) 'νεγκουφίζω Ἰων. (Κρήν.) ἀνακουφῶ Ρόδ. ἀνεκουφῶ Κάρπ. Νίσυρ. 'νακουφῶ Σύμ. 'νεκουφῶ Ἀστυπ. Κάλυμν. Κῶς Ρόδ. Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἀνακουφίζω. Ὁ τύπος ἀνακουφῶ ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογ. τῶν περισπωμένων ρημάτων,

τῶν ὁποίων ὁ ἀόρ. συμπίπτει πρὸς τὸν τῶν εἰς -ίζω.
Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272 κέξ.

1) Ἀνασηκῶν, ἀνεγείρω Κάρπ. Ρόδ.: ἄσμ.

Ἐμπαίν-νει μέσ' ἔς τὸ σπῖτι του, ἔς τὴ γλῖνη τ' ἀνεαίνει,
ἀνεκουφᾷ τὸ πόπλωμα, φιλᾷ κι ἀνεφιλᾷ το

(ἀνεαίνει = ἀνεβαίνει, πόπλωμα = πάπλωμα) Κάρπ.

Ἀνεκουφῶ τὸ πόπλωμα νὰ κοιμηθῶ ποκάτω

αὐτόθ. Καὶ ἀμτβ. ἀνασηκῶνομαι, ἀνεγείρομαι Κάλυμν.
Ρόδ.: Ὁ καπετᾶνος ποῦ 'κονε τὸ τραοῦν τῆς γοργόνας ποῦ
τὴ λαχτᾶρα τοῦ μελιτωμοῦ τῆς ἡσπαρτᾶρει κ' ἡνεκούφα
κ' ἡχτύπα ἔς τὴν κουβέρτα (ἐκ παραδ. μελιτωμός = μελωδία)
Κάλυμν. || ἄσμ.

Στέκομαι, συλλοῖζομαι βιτσὰ ποῦ νὰ τοῦ δώκω,
ἀνακουφῶ καὶ δίνω τον βιτσὰ εἰς τὸ βραχιόνι

Ρόδ. β) Ἀνεγείρω τοὺς πόδας διὰ νὰ καταφέρω κτύπημα
καὶ δὴ λακτίζω Κάρπ. Κῶς: Ἐνεκουφᾷ τὸ μουλάρι Κῶς

γ) Τείνω πρὸς τὰ ὀπίσω τὰ ὦτα ἔτοιμος νὰ λακτίσω,
ἐπὶ ζῶν Κάρπ.: Ἀνεκουφᾷ τὸ μουλάρι. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ
ἀνθρώπου αὐτόθ.: Τίαν ἤπαθεν ὁ δεῖνα καὶ κόφτει κι ἀνε-
κουφᾷ; 2) Ἐλαφρύνω τὸ βάρος ἀντικειμένου τινὸς
Νίσυρ.: ἄσμ.

Ἀνεκούφα τὸ πουργί σου | μὴ συγκάτση ὁ κόκκαλός σου
ἀπὸ τὸ πολὺ λοᾶρι | κι ἀπὸ τὸ μαργαριτάρι.

β) Μεταφ. βοηθῶ τινὰ εὐρισκόμενον εἰς στενοχωρίαν
ιδίᾳ οἰκονομικὴν λόγ. σύνηθ.: Μοῦ ἔδωσε λίγα λεφτὰ καὶ
μ' ἀνακούφισε. Ἀνακουφίζει τοὺς φτωχοὺς. Τὸ παιδί δου-
λεύει κι ἀνακουφίζει τὴν οἰκογένειά του. Ἀνακουφίζω τὸ λαὸ
(ἐλαττώνω τοὺς φόρους του). γ) Μέσ. ἐλαφρύνομαι
ἀπὸ τὴν κατέχουσάν με ἠθικὴν στενοχωρίαν λόγ. σύνηθ.:
Τοῦ τὰ εἶπα ὅλα κι ἀνακουφίστηκα. 3) Σκάπτω, καλλι-
εργῶ τὴν γῆν ἀνορύσσων αὐτὴν βαθέως Ἴων. (Κρήν.)
Σάμ. Σύμ.: Φρ. Ἦνεγκούφισε τοῖς κάτω γῆς τὰ χώματα
(ἀνεδίφησε, ἀνερεύνησε τὰ πάντα) Κρήν. Ἐνακούφισεν
πολλὰ πράγματα (ἀνεσκάλισε μυστικὰς ἢ σκανδαλώδεις
ὑποθέσεις) Σύμ. Συνών. στρεμματίζω.

ἀνακούφισι ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀνακούφισις.

Τὸ νὰ αἰσθανθῇ τις ἠθικὴν ἐλάφρυνσιν: Αἰσθάνομαι
ἀνακούφισι σύνηθ. Ἀναστέναξε ἀπὸ ἀνακούφισι Ἰδραγούμ.
Ὅσοι ζωντ.² 115.

ἀνακούφισμα τό, ἀμάρτ. ἀνεγκούφισμα Ἴων.
(Κρήν.) Νίσυρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀνακούφισμα = ἐλάφρυνσις.

Βαθὺ σκάψιμον, ὄργωμα ἀμπέλου ἢ ἀγροῦ.

ἀνάκουφος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Πόντ.(Κερασ.
Οἶν.) — ΠΒλαστοῦ Ἀργ. 227 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.
ἀνακούφος Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. κοῦφος.

1) Ἐλαφρὸς Κάρπ. 2) Ὁ μὴ καλῶς προσηρμο-
σμένος, ὁ μὴ ἔχων συνοχήν Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.:
Ἐρριξα τὸ πάπλωμα ἀνάκουφο Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἀνάκουφο
πάπλωμα δὲ ζεσταίνει αὐτόθ. Τοῦβλα ἀνάκουφα Λεξ. Δη-
μητρ. 3) Ὁ μὴ καλῶς κεκλεισμένος, ἡμιάνοικτος
Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.): Ἀνάκουφη πόρτα. 4) Ὁ μὴ
καλῶς ὑπερειδόμενος, μετέωρός πως καὶ δὴ ἐτοιμόρροπος
Πόντ.(Κερασ. Οἶν.): Σπίτιν ἀνάκουφον Οἶν. 5) Ὑπόκω-
φος ΠΒλαστός ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Μὲ ἀνάκουφη γῆρο του ὄργῃ πάντα βροντάει
(ἐνν. τὸ κῦμα).

Πβ. ἀνακούφωτός.

ἀνακουφώνω Εὐβ. (Πλατανιστ.) — Λεξ. Αἶν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κουφώνω.

1) Ὑποσκάπτων τι καθιστῶ αὐτὸ κοῖλον Εὐβ. (Πλα-
τανιστ.): Ἀνακούφωσε τὴ βραγιά μου ὁ ἀναβολέος. Ἡ σημ.
καὶ παρὰ Μπουνιαλ. Διήγ. Κρητ. πολέμ. 274,5 (ἐκδ.
ΑΞηρουχ.) «κι ὅλημερνὶς ἐσκάπτανε, τὴν γῆν ἀνακουφώ-
νουν». 2) Κάμνω τι κοῖλον ὑποκάτωθεν καὶ κυρτὸν
ἐξωθεν, ἐπὶ κεντήματος Λεξ. Αἶν.

ἀνακουφωτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.
Τρίκκ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακούφωτός.

Ὀλίγον τι ὑψηλά, μετεώρως πως ἐνθ' ἀν.: Ἡ πουργάνα
σιέκεται ἀνακουφωτὰ κι ἀποκάτου μπαίνει τὸ φαεῖ Σουδεν.
Πβ. ἀνάκουφα 2.

ἀνακουφωτός ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. Αἶν. Βυζ. Ἡπίτ.
Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀνεκουφωτός Ἄνδρ. Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακούφωτός.

1) Ὁ μὴ καλῶς προσηρμοσμένος, ὁ μὴ ἔχων συνοχήν,
ὁ σχηματίζων ὑποκάτωθεν ἢ ἀναμεταξὺ κενὸν διάστημα
ἐνθ' ἀν.: Ἐβαλε τὸ πάπλωμα ἀνεκουφωτὸ ἔς τὸ κρεβάτι
Ἄνδρ. Ἀνακουφωτὴ πέτρα δὲ λογαριάζεται μὲ τὸ μέτρο
(σωρὸς λίθων κανονικοῦ σχήματος, ἀλλ' ἔχων ἐντὸς κενὰ
διαστήματα) Λεξ. Δημητρ. 2) Ἐπὶ ἄρτου, ὁ ὑποστάς
τὴν ἀναγκαίαν ζύμωσιν Λεξ. Πρω. Δημητρ. Συνών.
ἀνεβατός. 3) Ὁ μὴ καλῶς κεκλεισμένος, ἡμι-
άνοικτος Λεξ. Δημητρ.: Ἀφησε τὸ παράθυρο ἀνακουφωτὸ
νὰ παίρνωμε ἀέρα.

Πβ. ἀνάκουφος.

ἀνακοφτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀνασκοφτὰ
Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιρρ. κοφτὰ.

Διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ: Πάμε ἀνακοφτὰ. Συνών.
κοφτὰ, περικοπά, περικοφτὰ.

ἀνακοφτὸς ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνακούφωτός.

Ὁ χρόνος καθ' ὃν κόπτονται τὰ καρποφορήσαντα
σπαρτὰ διὰ νὰ ὀργωθῇ ἐκ νέου ὁ ἀγρός, ἦτοι ὁ Αὐγου-
στος καὶ ὁ Σεπτέμβριος.

ἀνακόφτω ἀμάρτ. ἀνασκόφτω Κορσ. ἀνακόβω Λεξ.
Βλαστ. ἀνακόβω Κρήτ. Ρόδ. ἀνακόβω Κύπρ. ἀνα-
κόθτω Καλαβρ.(Χωρίο Βουν.) ἀνακόστω Καλαβρ.(Μπόβ.)
ἀνεκόβω Κάρπ. Σέριφ. Μετοχ. νεγκομμένος Πόντ.(Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνακόπτω = ἀπωθῶ, ἀποκρούω, ἀπο-
κόπτω. Τὸ ἀνασκόφτω καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ.
στ. 5085 Η (ἐκδ. JSchmitt) «κι ὅλοι τὸν ἀνασκόψασιν,
συνεμποδίσανέ τον».

Α) Ἐνεργ. 1) Ἐμποδίζω, συγκρατῶ τινὰ Κορσ. Ἡ
σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 5084 Ρ (ἐκδ. JSchmitt)
«καὶ ἄλλοι τὸν ἀνάκοψαν καὶ ἐμποδίσανέ τον». 2) Δια-
κόπτω τι Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Κάρπ. Σέριφ.:
Δὲ δὸ ἀνεκόβγει (ἐνν. τὸ ποτήρι, δηλ. ἐκκενώνει τὸ περιε-
χόμενόν του ἀπνευστί) Σέριφ. || ἄσμ.

Λυπητερὰ τραοῦιζεν τῆς ἀνοιξὶς τὰ κάλλη

καὶ τὸ τραοῦδ' ἐνέκοιεν κ' ἐκοίταζεν τὸ κῦμα

(τραοῦιζεν = τραγοῦδιζε, τραγουδοῦσε) Κάρπ. β) Ἀμτβ.
Κατόπιν παρατεταμένου κλαυθμοῦ καταλαμβάνομαι ὑπὸ
λυγμῶν, ἀπὸ νεκρόσιμον Ρόδ.: Ἀνακόβγει τὸ παιδί.

3) Ὀργώνω τὴν γῆν ἐκ δευτέρου καὶ τρίτου Κύπρ.:
Παροιμ.

Ἄν τρώς πολλὰ διόλιζε τῷ ἄν τρώης λ-λία νμάζε,
ἄν δὲν τρώης τῷαὶ κουτῶιν ἀνάκοβκε τῷαὶ σπέρνε

